

[Elmqvist.]

derimod omfatter Hovedstolen, er Staten forpligtet til at betale Hovedstolen ved Laanepriodens Udløb eller, som det ogsaa fremgaar af Forslaget, paa et tidligere Tidspunkt, nemlig hvis det skulde vise sig, at Kassens Formue og den tegnede Aktiekapital er utilstrækkelig til at dække Kassens Indløsningsforpligtelser.

Der siges i Betænkningen, tror jeg det er, at Rederierne har givet Afkald paa Statsgaranti for Renter og er tilfredse med Statsgaranti for Hovedstolen. Den Indrømmelse anser jeg ikke for at være saa meget værd, for naar man garanterer for Hovedstolen, garanterer man ogsaa for Renterne, idet man selvfølgelig bliver nødsaget til at indfri Hovedstolen den Dag, Renterne ikke kan betales.

Det er, som sagt, et helt nyt Princip, man her kommer ind paa overfor 1ste Prioritets Obligationer. Man har det overfor Hypotekforeningen i Sønderjylland, men vel at mærke har man det med solidarisk Ansvar gaaende forud for Statens Garanti; her vil man imidlertid slette det solidariske Ansvar. Selv om vi fra vor Side gerne vil være med til, at Staten yder Hjælp til en Fornylse og Modernisering af den danske Skibsflaade, kan vi ikke sige andet end, at vi er en lille Smule betænkkelige ved det nye, der her indføres fra Statens Side overfor denne Kreditinstitution. Vi er imidlertid villige til at forhandle om det; det kan være, man paa en eller anden Maade kan komme til en Ordning, saaledes at Statens Garanti og Risiko ikke bliver saa stor, som Tilfældet er efter det foreliggende Lovforslag.

Samtidig vil jeg udtale, at hvis man skulde gennemføre Lovforslaget, kunde vi tænke os, at man begyndte i et lidt langsommere Tempo; maaske kunde man indskrænke Statens Garanti til 10 Mill. Kr. og saa se, hvorledes dette virkede. Hvis man skal have denne Statsgaranti, var det maaske ogsaa rimeligt, at man, for at formindske Statens Risiko, sagde: 40 pCt. af Skibsværdien er det højeste, der kan ydes i Laan. Dette er imidlertid Enkeltheder, vi kan forhandle om, men jeg vil dog allerede nu gerne antyde de Muligheder, vi mener, der er for at formindske Risikoen og gøre Vedtagelsen af Lovforslaget lettere.

Jeg vil ogsaa gerne nævne en anden Ting, som jeg kunde tænke mig kunde formindske Risikoen noget, og som kunde være naturlig, nemlig at man ved Siden af at sætte en vis Procent som Maksimum for

Laanet satte et vist Maksimumsbeløb for Laan i hvert enkelt Skib. I det oprindelige Lovforslag af 1911 var der fastsat et Maksimumsbeløb paa 250 000 Kr. for hvert Skib. Bestemmelsen herom blev imidlertid slettet i Landstinget, og det kunde maaske ogsaa være ret naturligt, da det dér drejede sig om en selvejende Institution; men her, hvor det er Staten, der har Risikoen næst efter Redernes ene Million, der ikke er nogen overvældende stor Stødpude, er det efter min Mening et Spørgsmaal, om det ikke vilde være rimeligt at sikre sig, at Udligningen bliver saa stor som muligt, at Laanene fordeles paa saa mange Skibe som muligt, saaledes at man f. Eks. satte et Beløb paa 500 000—600 000 Kr. som Maksimum og sagde: Over det kan der ikke laanes i det enkelte Skib. Derved vilde man faa en større Udligning, og enhver, der har med Forsikrings- og Laaneforhold at gøre, ved, at jo større Udligningen er, jo mindre er Risikoen.

Dette er, som sagt, nogle af de Problemer, vi fra vor Side mener rejser sig i Forbindelse med det foreliggende Lovforslag. Jeg haaber, at vi under den Behandling, vi nu skal underkaste Lovforslaget i Udvalget, maa kunne faa Lovene fra vore Nabolande frem. Den højtærede Statsminister har i store Træk givet Oplysning om Laaneforholdene i disse Lande. Men jeg haaber, vi faar Lovene frem, saaledes at vi kan se, hvorledes man i de andre Lande har ordnet det, om der ikke deri findes Regler, som kan afgive et godt Eksempel for den Ordning, som vi vil prøve paa at gennemføre herhjemme.

Jeg vil gerne allerede nu pege paa det Forhold, at Laanefristen i de andre Lande, baade i Norge, Sverige og Finland, er betydelig kortere end den lange Frist paa 20 Aar, der er sat her. I Sverige er den, saa vidt jeg husker, 10 Aar, i Finland er den 8 Aar, og i Norge er den, saa vidt jeg ved, ogsaa kortere end her, nemlig 12 Aar. Altsaa, alle Steder er det en betydelig kortere Amortisationstid end den, der er foreslaaet i Lovforslaget her. Jeg havde ogsaa Forstaaelsen af, at det ærede Medlem Hr. P. Andersen var inde paa, at dette Tidsrum af 20 Aar var vel langt.

Jeg vil gerne til Slut samle det, jeg har udtalt som Udtryk for mit Partis Stilling, i dette, at vi ønsker absolut at tilsiige vor Medvirkning til Støtte af Skibsfarten til Fornylse og Modernisering af denne, men vi maa paa den anden Side stille det Krav, at denne Støtte bliver ydet til Modernisering af Flaaden ved Køb af Skibe ikke over